

Lapte de iac

Un text de Cristiana C. Clucencu

Plânge. Marina mea. Mă uit și-mi spun că eu am știut să o iubesc, îi rescriu poeziile lui Eminescu și le termin cu vers alb, cu menționarea că exist în celălalt prin intermediul sentimentului de dragoste. Marina nu mai știe de când a spălat cearșafurile; s-a ales praful de cărțile neterminate, de vopseaua lăsată în mijlocul camerei de studiu pe care eu ar fi trebuit să o pun pe picioare. Stingher, mă aplec spre dreapta și chem la geam turturica voiajeră. Mă-ntreb dacă soarele mă va arde sau îmi va lua mâinile într-o briză sănătoasă de primăvară. Marina nu mai trece prin fața ușii, ba chiar tind să cred că a plecat acum două-trei zile. Oriunde ar fi, o aud cum plânge. E vina mea. Sunt cauza, iar ea efectul.

-Yuri. Sună-mă duminică. Poate dimineața e mai bine.

-Nu. Nu pot.

-Ai pe masă supa de păstăi și în frigider cartofi.

-Prăjiți?

-Fierți. Îi mănânci cu sare.

-Marina.

-O să plec acum. Te rog, nu uita.

-Pot să-ți mai citesc una dintre poezii?

-E târziu.

A plecat. Asta a fost ultima noastră discuție înainte ca ea să dispară fără urmă din viața mea. Apelul de duminică nu a avut destinatar, ba chiar nici nu respirasem complet că telefonul se închise. Marina a fugit de mine după ce mi-am schimbat pozițiile sociale, activele literare, mălaiul primit de pe urma testamentelor. Marinei nu-i păsa de ce aduceam eu relației, ci de ce lipsea din partea ei. Când m-am pierdut cu totul, atunci s-a regăsit ea. Mi-a lăsat un tablou pictat de bunica ei pe la vârsta de 62 de ani, cu o lebădă în jurul taliei unei femei tinere. Spunea că așa se simte bătrâna, doar că Dumnezeu i-a dat timp, iar timpul este ceva trecător.

Ușa scârțâie. Ar fi putut fi pisica Marinei, dar nu e – doar o fantasmă. Încă o amintire care nu a părăsit casa. Ascult un șlagăr românesc, dar nu îi știu titlul – nu mă interesează astăzi detaliile. Buchetul de flori e încă aruncat lângă coșul de gunoi. E plin de șervețele, de sângele meu din traiectorii nazale, de petale albe și roșii și galbene de la un altul. E de prisos – nu știu dacă mai are rost să-l arunc. Și ce dacă sunt bolnav și n-am nevoie de flori? Am nevoie de tine. Marina. Marina mea.

E treisprezece peste două dimineța, iar poștașul nu va veni decât peste încă vreo 5 ore. Mă regăsesc în poziția de a deschide o carte, dar cărțile nu sunt pentru mine. Îmi iau cultura din alte medii, și oricât de vinovat m-aș simți, nu-mi pasă. E plină criză economică afară, președinții sunt împușcați în masă, iar problemele comuniste vin pe bandă rulantă. Nu mai am un venit sigur, mâine se poate să plouă, iar în ultimele trei săptămâni am pus în greutate. Nu mai știu dacă mănânc, uit, așa că mi se face foame iar și iar și iar. Nu e o problemă serioasă, însă o supără grav pe Marina când râdeam zgomotos. Mi-a spus că sunt un porc, iar eu i-am zis că râde ca o vacă. Atunci am știut că meritam să-mi ceară divorțul. L-aș fi cerut chiar eu pentru a o elibera. Însă eram prea egoist, așa că am așteptat. Am așteptat probabil prea mult, nu știu. Nici nu mai țin minte dacă am semnat actele. Acum e irelevant. A plecat. Plângea, iar eu nici nu m-am ridicat din pat pentru a-i deschide ușa.

În Germania taxele de solidaritate... habar nu am. Televizorul pălăvrăgește stimulent un curs populist, iar eu mă adresez unei hârtii de culoarea oului de găină.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Atât vreau să scriu, dar nu mai am cui să i-o dedic. Nu-mi mai permit să iubesc ceva ce s-a sfârșit. Afară latră două javre și pisicile fac dragoste. E întuneric, dar e un întuneric de care nu te temi. Seara aceasta ar fi trebuit să fie una de amor, însă e mizerabilă. Mă leg de gât cu cravata să simt puțină durere, dar sunt prea amorțit. N-are rost. N-are rost nici să calculez o sinucidere economică pentru că nimeni nu mă va căuta. Aș fi vrut și eu ca cineva să se îngrijeze când nu răspund la telefon. Marina ar fi făcut-o, dar și ea a plecat.

Cu patru săptămâni în urmă, joia spre vineri, mi-a reproșat că sunt impotent. I-am cerut să-și ceară scuze. Am certat-o, iar ea m-a certat înapoi. Marina. Buzele cenușii, ochii oboșiți și mâinile atât de îmbătrânite la doar 32 de ani. Iartă-mă, dar oricum e prea târziu.

Mă ridic din pat și caut un creion. Mă înțep într-un bold și tușesc sec. Scuipe în pământul orhideii și acopăr cu apă. Curge pe lângă, dar n-ar fi singura mizerie din cameră. Eu personal mă clasific ca una. Marina. Obişnuiam să-i spun că este universul meu, dar astăzi tot ce mai am este camera aceasta din care nu pot ieși.

Îi scriu tatei o scrisoare. Poate o va citi la următorul Crăciun.

Îmi e frică să-ți zic pe nume că mă vei certa din nou, iar acum nu mai am tihnă cât să te ascult. Nu mai vreau să aud de nimeni, deci să nu-mi răspunzi. Iartă-mă că nu am încercat mai mult, dar cred că este genetic. Ai partea mea de moștenire, ia-o, dacă mai găsești ceva la fundul găleții. Yuri.

Nu contează dacă o va citi. Nu e nimic prea personal.

N-am mai aprins focul în sobă de marțea trecută când se vesteau minus zece grade. O mai sting cu o vodkă drăcească lăsată încă de la aniversarea Marinei de anul trecut. Inițial mă lăsasem de băutură, însă e prea frig. Stau cu pătura acoperindu-mi capul, umerii și spatele. Se întrec câțiva școlari la buza blocului, iar eu îi privesc pe fereastră de parcă mi-ar fi propriile amintiri din copilărie. Aprind o țigară și scap scrum pe jos. Nimeni nu-l va șterge, nici măcar eu din greșeală.

Cineva se apropie de ușă. Nu a sunat la interfon, deci nu-mi cred a fi o cunoștință. O, ba stai! Trebuie să fie doamna Budnici. Bate. Bate tare și apăsă, ca o caniculă de august.

-Yuri!

Nu mă ridic. Abia dacă întorc privirea.

-Deschide, te roagă mama.

Dau șlagărul să-mi inunde toată casa și să oprească orice fel de întristare, așa cum predică Evanghelia.

Termin de scris o poezie inspirată de Lermontov, schimbând genericul într-o fabulă prostească. Caloriferele sunt reci, iar probabil de mâine nu voi mai avea nici apă. E prea devreme să plec, mai sunt atâtea de făcut! Dar casa-i goală, iar eu doar deranjez. Induc că pe la prânz voi închide pentru ultima oară ușa și-mi voi vedea de viață. Noua și imaculata viață ce mi-a fost oferită prin această părăsire îmbâcsită de toxicitate și anemie. Nu m-am mai simțit un om sănătos de mult timp. Marina, tu m-ai îmbolnăvit.

Mâine.

Nu mai am cafea. Extazul s-a dus, rămâne doar mahmureala. Beethoven, compune-mi!

-Răspunde-mi, te rog, la întrebare.

-Nu mai e cafea.

-La naiba cu asta, Yuri!

-Mi-ai spus pe nume! Minunat. Fă-o din nou.

Mi-am amintit ultima oară când am discutat. Era întuneric. Probabil atunci se terminase cafeaua. Uitasem cum ezita să-mi spună pe nume, ba chiar ocolea ocaziile cu multă precizie și curaj.

E dimineată, așa, precum o doină.

Soarele e strâmb, ca un căpcăun furios. Cine i-a furat papucii? Soare, spune-mi, tu.

Mă ridic în sfârșit și mă apropiu de baie. Dintr-o țevă picură un dram de apă, parcă se dă săracilor de mâncare la cantina publică, iar doi îndrăgostiți își fac de cap. M-aș fi spălat pe dinți, dar Marina a plecat cu pasta. Clătesc și-mi înec ochii-n palme. Curg șiroaie de parcă aleargă să facă fotosinteză. Mi-e scârbă de negreala de sub unghii, de cântecul agasant al vrăbiilor, de fumul din burlanul vecinii, de tot ce e mai casnic pe lumea asta. Cred că am s-o șterg pe ușă cât de curând, e prea mult pentru prea puțin.

-Yuri, îți dă apa-n clocot.

-Taci.

Mama nu a știut niciodată să tacă atunci când eram în pragul crizelor de epilepsie. Valuri negre de funingine mă luau pe neașteptate, iar ea tot pălăvrăgea de vreme sau de cât s-a scumpit gazul. La etajul trei trăia o duduie de vreo șaptezeci și nouă de ani, atât de ridată încât mă făcea să-mi aplec capul de fiecare dată când o vedeam. A căzut de la geam. Vecina de la doi a văzut-o aterizând în doi arbuști, câte o jumătate pe fiecare.

-Să nu te arzi.

-La naiba, cade!

Nu îmi mai amintesc cum s-a întâmplat. Blocul rămâne silențios când un necaz se-abate. E ca un sat de vară, căruia i se varsă sângele, dar este spălat de bocitoare.

Strâng câteva haine și o duzină de țigări. Le aveam ascunse. Periuța de dinți, o conservă cu pește și șapte flacoane de pastile. Am o varză în colțul bucătăriei – a dat floarea în ea. Mizilicuri. Sunt în grafic. Pe Spania se cere preaviz de la primărie. Stai, ce? În fine, mă ridic și îmi amintesc de Marina. Mă ia o durere de cap plină de capricii, tristețe și îndoieli.

-Vii la vecina? Ai promis că-i duci una dintre scrisorile tale. Vrei să i-o citești, te rog? Yuri.

Yuri. Yuri!

-Iartă-mă, ce-ai spus?

-Nu mai pot.

-Nu vin. Încuie ușa când ieși.

-Ai promis.

-Cheia e pe colț. Ești bine?

-Da. Sigur.

-Bun.

-Nu e contextul potrivit, dar ar trebui să te lași de fumat.

-Poftim?

-Uită.

-Cheia e pe colț.

-Da. Sigur.

Ultima emisiune pe care am urmărit-o s-a numit *Lapte de iaci*. Descria viața a doi romantici incurabili crescători de iaci dintr-o zonă montană. Nu știu execuția regizorală, dar sigur ceva se simțea neadevărat.

Marina îmi vorbea mult despre univers, despre cât de mare este acest cuvânt. Ne întorceam apoi la originile religioase și bazele științifice, ne certam pe discrepanța opiniilor și rămâneam la o noapte de necuvinte. Ferească, greu mi-a trecut.

-Tu ești universul meu, Marina.

-Nu face greșeala asta, Yuri.

-Lasă-mă să te sărut.

N-am sărutat-o în noaptea aceea.

Îmi ridic geanta pe umăr și obosec. Scutur părul căzut de pe umărul stâng și aprind o țigară. Mă încălț și cer prea mult ca să mă pot deplasa spre ușă. Cad și rămân lat, gândindu-mă că acesta e momentul meu de metamorfoză.

Ziua de după mâine.

Încă nu mă pot ridica. Am făcut pe mine, iar ceasul bate mijlocul zilei. Nimeni nu va veni să vadă dacă mai pot deschide ușa. Este în regulă; ar fi trebuit să plec de mai demult. Ochii-mi sângerează, căci văd totul pătat, amestecat cu murdărie și duhoare. Râgâi și vomit nu după mult timp. Mi-e frică că am să mor înainte de a părăsi universul Marinei.

-Vreau să fii soția mea.

-Atunci cere-mi.

-Nu pot să fac asta.

-Calcă-ți pe suflet pentru mine. Măcar o dată.

-Te iubesc.

-A venit mama ta. E în parcare.

Atunci am lovit-o pentru prima oară pe Marina.

Îmi întind mâna spre ușă, dar e prea departe. Încerc să mă ridic – transpir ca un porc. N-aș fi vrut să vină doamna Budnici din nou. E prea zgomotoasă și vorbește când ar trebui să tacă. Liniște. Atâta i-am cerut lui Dumnezeu în rarele ocazii când L-am recunoscut. Liniște. Nu m-a ascultat.

Nu vreau să mor. Cred că moartea este superficială și ireversibilă. Știu că într-acolo mă îndrept, chiar cu pași repezi, dar asta nu înseamnă că accept cu zâmbetul pe buze faptul că mi s-a luat pragul de sub picioare. Picioarele! Mirosea de la picioare.

Cred că au început iar să cânte. Netrebnicii. Aș fi aruncat cu pietre în ei dacă nu aș fi fost lat pe mochetele turcești. Aș vrea să o sun pe Marina, să-i mai las o poezie recitată pe robotul telefonului, dar încăpățânata a dispărut. Nici măcar o scrisoare, de parcă nu ne-am fi iubit. Am iubit-o mult. Atât de mult încât astăzi voi muri cu gândul la ea.

-Tata e la pușcărie, Yuri, și nu am bani pentru chirie luna asta. Roagă-i pe ai tăi, te rog.

-Știi ce tare a iubit-o Luceafărul pe Cătălina? Ar fi dat toată lumea asta pentru ea. Eu aș da toată lumea pentru noi, Marina, așa, cât pot să o cuprind. Dar chiria n-am de unde-o scoate. Nu-ți poți lua încă o tură de noapte pe joi?

N-am știu să apreciez oamenii buni. Asta mi-a fost ispita cea mai mare, unicul blestem; nu aveam răbdare să răspund cu hliziri și... dar ce tot spun? Pierd timpul pe care nu-l am. De-ar suna cineva la interfon, și tot degeaba. De-ar bate mama la ușă încă o dată, doar cât să-mi deschidă. După, poate pleca liniștită, nu mai am nevoie. Sau poate ar trebui să-i dau ei scrisoarea tatei ca să mă scutesc de un drum, deși acela ar fi putut fi ultimul meu drum. Se face târziu. Vomit din nou și tușesc ca un animal. Mi-e frig, iar carnea tremură nespuse de dureros. Nu mai știu de oase, clavicule, mușchi atrofiați. Mă simt ca un câine al nimănui. Doare foarte tare să fii singur pe lume. Să nu iubești nicicând așa cum iubesc eu.

Cineva se apropie de ușă. Poate e vreun amant reîntors după perechea de pantaloni după ce a trebuit să fugă pe geam, sau poate e vecina zburătoare, sau mama.

-Yuri. Știu că nu vrei să vorbim, dar tata e îngrijorat. Spune că nu i-ai mai răspuns de o săptămână. Hai acasă, poate-ți face mai bine.

Ai mei au divorțat acum douăzeci de ani, dar au continuat să trăiască împreună pe bani puțini. Niciunul nu s-a reîndrăgostit între timp, chiar pot spune că au devenit mai ursuzi ca niciodată. Mulți au spus că au rămas datorită iubirii, însă eu aș folosi *din cauza*.

Încerc să-i dau de capăt, să-i răspund cumva, dar nu iese nimic pe gură. Probabil am avut un accident vascular.

Mama bate în ușă cu pumnii și plânge. Sunt ca-ntr-un film în care am apăsat butonul *mute*, iar actorii își fac de cap fără sens. După vreo jumătate de oră se lasă păgubașă. Pleacă. Probabil va reveni mâine la aceeași oră. Mi-ar plăcea să fiu plecat până atunci.

Se lasă seară și n-am mai fumat de câteva ore. Nu îmi este foame, deși mațele produc războaie reci pe linie dreaptă. Telefonul nu sună în buzunar. Nimeni n-are grija mea. E bine. Înseamnă că nu e presiune. Pot muri în pace și-l pot recita în minte pe Eminescu cap-coadă.

Cineva se apropie din nou de ușă. La naiba.

-Yuri? Mi-am uitat periuța de dinți. Poți, ăăm, să deschizi?

Și-n tot acest timp ai rămas nespălată, Marina? Universul meu de gunoi.

E ea.

-Te rog, deschide. M-a sunat mama ta. Tatăl tău e îngrijorat.

Niciodată nu vor fi ei, amândoi, împreună, îngrijiți. Doar unul acoperindu-l pe celălalt.

Se aude cheia-n butucul clanței. Deschide, dar se lovește brusc de corpul meu întors cu fața la podea în bale și urină. Mă vede. Nu spune nimic. Îmi verifică pulsul. Ia telefonul din geantă și tastează trei cifre. Salvarea e pe drum acum. Și-a făcut datoria de fostă soție. Trece peste mine și se duce val-vârtej în baie.

-Am găsit-o, nu te deranja.

Observă geanta de lângă mine.

-Voi să pleci și tu? Cine mai uda florile, Yuri?

Universul meu se preocupa mai mult de plante decât de planta de mine. De asta o iubeam pe Marina, pentru felul ei de a fi rece în cele mai stupide situații. Calcă din nou peste capul meu. Vrea să plece.

-N-ai mâncat cartofii. S-au stricat. Ți-am spus să îi iei cu sare. Niciodată nu ascuți, Yuri. Nu mă voi mai întoarce, dar sper să te faci bine. Să ai o viață liniștită, Yuri. Să nu mori tocmai astăzi. Ar fi prea clișeic.

Marina a murit acum un an. A căzut de la etajul trei din vina mea. De atunci mă tot vizitează o turturică, o fantomă și trei povești inconsecvente a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Mama a rămas singura constantă. Universul meu s-a prăbușit, iar undeva departe, s-a creat viață. E ca o bătaie de aripi a singurului fluture despre care ar fi scris poezii anti naturalism. Un fluture cap-de-mort. Sunt sigur că aș fi putut fi un tată bun, că aș fi rămas căsătorit din iubire. Însă acum sunt pe podea, iar faptul că o ambulanță ar putea apărea în orice moment devine un exemplu clar al modului prin care un însetat își imaginează apa în mijlocul deșertului.

Mă-ntreb: oare Eminescu ce ar fi făcut acum? Ar fi scris sau ar fi iubit-o pe Veronica?

Da. Mă-ntreb. Marina. Marina mea. O aud cum plânge. E-n regulă. Vin acum, iubire.